

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Český telekomunikační úřad

došlo 16-08-2018

čj. počet listů
počet listů příloh nebo
počet svazků příloh

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 11. 4. 2018 a je

VYKONATELNÉ dne 28. 4. 2018

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 31. 4. 2018

Praha 11-07-2018

Čj. ČTÚ-32 350/2017-603

Na základě rozkladu, který podala dne 15. 5. 2017 Česká pošta, s. p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro západočeskou oblast, ze dne 27. 4. 2017, čj. ČTÚ-3 551/2017-634/V. vyř. - HaV, ve věci uložení pokuty dle § 37a odst. 4 písm. b) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o poštovních službách“), ve výši 5.000 Kč za správní delikty podle § 37a odst. 2 písm. e) a podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, vydávám podle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a podle § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách, po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu toto

rozhodnutí:

- Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok II. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro západočeskou oblast, ze dne 27. 4. 2017, čj. ČTÚ-3 551/2017-634/V. vyř. – HaV, mění tak, že zní nově následovně:

„Účastník řízení se dále se dopustil správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách tím, že v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona dne 19. 9. 2016 jako držitel poštovní licence nesplnil poštovní povinnost způsobem, který by byl v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, konkrétně s požadavkem uvedeným v § 18 odst. 1 a 2 Vyhlášky o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (vyhl. 464/2012 Sb.), tj. nerespektoval při dodání poštovní zásilky č. [redacted] u adresáta [redacted] sjednanou změnu úložní pošty 160 00 Praha 6, ale uvedenou zásilku uložil u pošty 250 02 Brandýs nad Labem.“

II. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro západočeskou oblast, ze dne 27. 4. 2017, čj. ČTÚ-3 551/2017-634/V. vyř. – HaV, mění tak, že zní nově následovně:

„Za správní delikty uvedené v části I. a II. výroku se podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ukládá úhrnná pokuta ve výši 5.000 Kč, splatná do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet vedený u České národní banky, č. ú. 3754-23020311/0710, pod variabilním symbolem 6100035517.“

III. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a výroky I. a IV. napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro západočeskou oblast, ze dne 27. 4. 2017, čj. ČTÚ-3 551/2017-634/V. vyř. - HaV, se potvrzují.

Odůvodnění:

Dne 27. 4. 2017 bylo Českým telekomunikačním úřadem (dále jako „Úřad“), odborem pro západočeskou oblast (dále jen jako „správní orgán I. stupně“) vydáno rozhodnutí čj. ČTÚ-3 551/2017-634/V. vyř. - HaV (dále jako „napadené rozhodnutí“), jehož výrokem I. bylo rozhodnuto, že „Účastník řízení, kterým je Česká pošta, s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „účastník řízení“), se dopustil správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách tím, že v rozporu s § 7 odst. 1 téhož zákona dne 13. 7. 2016 nejednal s poštovní zásilkou č. [REDAKCE] takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, tj. nedodržel sjednanou smlouvu s odesílatelem, kterým byl pan [REDAKCE] ale doporučenou zásilku do vlastních rukou vrátil dne 13. 7. 2016 odesílateli po prvním neúspěšném pokusu o dodání zpět, aniž by byly dodrženy sjednané dispozice „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“.“ Výrokem II. pak bylo rozhodnuto, že „Účastník řízení se dále se dopustil správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách tím, že v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona dne 19. 9. 2016 jako držitel poštovní licence nesplnil poštovní povinnost způsobem, který by byl v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, tj. nerespektoval při dodání poštovní zásilky č. [REDAKCE] u adresáta [REDAKCE] sjednanou změnu úložní pošty 160 00 Praha 6, ale uvedenou zásilku uložil u pošty 250 02 Brandýs nad Labem.“. Výrokem III. byla České poště, s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „účastník řízení“, „účastník“ či „Česká pošta“) za správní delikty uvedené ve výrocih I. a II. uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a výrokem IV. pak byla České poště uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně popsal, že na základě stížnosti pana [REDAKCE] (dále jen „stěžovatel“) ze dne 11. 7. 2017 a jejího doplnění, ve věci opakovaného nedoručení doporučených zásilek, provedl šetření stížnosti, v němž zjistil

následující. Doporučená zásilka do vlastních rukou č. [REDACTED] byla odeslána dne 12. 7. 2017 stěžovatelem s doplňkovými dispozicemi „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“. Dle zjištěných skutečností účastník řízení nedodržel sjednanou smlouvu a uvedenou zásilku vrátil stěžovateli po neúspěšném pokusu o doručení dne 13. 7. 2017 zpět. Uložením zásilky č. [REDACTED] (Cenné psaní) v rozporu s požadavky adresáta (stěžovatele) na změnu ukládací pošty 160 00 Praha 6, mohlo dojít k porušení povinnosti dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Dále správní orgán I. stupně zjistil, že uložením zásilky č. [REDACTED] na poště 250 02 Brandýs nad Labem – Stará Boleslav v rozporu s požadavky adresáta na změnu ukládací pošty s ohledem na ust. § 18 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, došlo k porušení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách.

Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění rozhodnutí k doporučené zásilce č. [REDACTED] uvedl, že stěžovatel dne 12. 7. 2016 podal doporučenou zásilku č. [REDACTED] na poště Praha 6 se zvolenými dispozicemi „do vlastních rukou“, „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“, kdy adresátem zásilky byla [REDACTED]. Na základě zvolených dispozic účastník řízení připravil zásilku dne 13. 7. 2017 k doručení. Protože na zvolené adrese [REDACTED] nebyla adresátka nalezena, byla zásilka vrácena zpět dne 13. 7. 2016 stěžovateli, aniž by účastník řízení dodržel zvolené dispozice „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“. V uvedeném případě vycházel správní orgán I. stupně z vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 9. 2016 a taktéž z on-line webové aplikace sledování zásilek, kdy bylo prověřeno, že dne 13. 7. 2016 byla uvedená zásilka odeslána zpět odesílateli. S ohledem na zvolené dispozice „uložit vždy“ se správní orgán I. stupně dotázal účastníka řízení na výklad výše uvedeného pojmu. Jak vyplývá z vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 10. 2016 „Uvedením této dispozice odesílatel požaduje, aby zásilka byla na poště uložena po dobu úložní doby i v případě, že se adresát odstěhoval, je neznámý nebo místo uvedené v poštovní adrese zásilky neexistuje. Česká pošta postupuje v případě uvedení poznámky „uložit vždy“ nebo „uložit, i když je adresát neznámý“ nebo „uložit, i když je adresát neznámý nebo se odstěhoval“, případně poznámkou obdobného významu nebo když odesílatel použije zvláštní obálku s dodejkou opatřenou vlastní výzvou/oznámením a poučením odesílatele tak, že zásilku uloží na poště po dobu úložní doby přesto, že výzvu České pošty nelze v místě uvedeném v adrese zanechat; vlastní výzvu/oznámení a poučení odesílatele zanechá doručovatel na vhodném místě v místě dodání (v blízkosti domovních schránek, na nástěnce apod.)“.

Stěžovatel jako odesílatel zásilky uzavřel dne 12. 7. 2016 s účastníkem řízení poštovní smlouvu na doručení doporučené zásilky do vlastních rukou. Na základě uzavřené poštovní smlouvy požadoval stěžovatel dodání doporučené zásilky č. [REDACTED] s doplňkovými službami „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“ adresátovi, kterým byla [REDACTED]

Dotčená poštovní zásilka byla po neúspěšném pokusu o doručení adresátovi vrácena stěžovateli zpět dne 13. 7. 2016, aniž by účastník řízení dodržel sjednané dispozice dle poštovní smlouvy „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“, kdy poštovní zásilku účastník řízení neuložil po dobu sedmi dnů, i když byl adresát neznámý a ihned ji odeslal zpět odesílateli (stěžovateli). Tuto skutečnost potvrzuje ve svém vyjádření i sám účastník řízení, kdy uvádí, že v případě doručování výše uvedené zásilky došlo k pochybení pracovníků Depa Chomutov 70, kteří nerespektovali požadované dispozice a zásilku vrátili ihned, bez jejího uložení. Na základě podané reklamace stěžovatele vyplatil účastník řízení stěžovateli cenu za sjednanou službu. Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění uvedl následující. Vrácením předmětné zásilky stěžovateli, aniž by účastník řízení dodržel podmínky při sjednání poštovní smlouvy, došlo k pochybení při dodávání doporučené zásilky, jejímž odesílatelem je stěžovatel a adresátem paní [REDAKCE]. Tímto jednáním zacházel účastník řízení se zásilkou způsobem, který nebyl žádoucí a nebyl sjednanou součástí poskytování poštovní služby. Vrácením zásilky odesílateli, aniž by účastník řízení dodržel sjednané dispozice, došlo jednoznačně k porušení práv smluvních stran, a tím i k porušení obecné povinnosti provozovatele poštovních služeb zacházet s poštovní zásilkou jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, a účastník řízení tedy svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.

K doporučené zásilce č. [REDAKCE] správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že dne 15. 9. 2016 byla podána doporučená zásilka pod č. [REDAKCE] na podací poště 766 07 Depo Zlín 70 s doplňkovou službou „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“, jejíž adresátem byl stěžovatel. Po neúspěšném pokusu o její dodání měla být zásilka v souladu se žádostí stěžovatele o změnu ukládací pošty odeslána k uložení na poštu 160 00 Praha 6. Zásilka však byla odeslána na jinou než standardní ukládací poštu stěžovatele. Dle vyjádření účastníka řízení ze dne 9. 11. 2016 byla zásilka odeslána chybně, protože tento úkon prováděla zastupující listovní doručovatelka, která následně odeslala chybně předmětnou zásilku na ukládací poštu 250 02 Brandýs nad Labem-Stará Boleslav 2 (kterou měl adresát zvolenu jako ukládací před 30. 12. 2015), kde byla zásilka uložena od 19. 9. 2016. Na základě žádosti adresáta (stěžovatele) byla zásilka předána k uložení na adresátem zvolenou správnou ukládací poštu 160 00 Praha 6, kde byla uložena dne 26. 9. 2016 a po prodloužení úložní doby si ji stěžovatel dne 5. 10. 2016 vyzvedl. Stěžovatel přitom dne 30. 12. 2015 podal v souladu s § 18 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o specifikaci jednotlivých základních poštovních služeb, žádost na změnu ukládací pošty z Jirkova na podací poštu 160 00 Praha 6 a téhož dne byla tato žádost přijata účastníkem řízení. Tím, že účastník řízení nerespektoval písemnou žádost stěžovatele ze dne 30. 12. 2015 a uložil doporučenou zásilku č. [REDAKCE] v rozporu s požadavky stěžovatele na změnu ukládací pošty u jiné pošty a ke změně ukládací pošty došlo až na základě stížnosti

stěžovatele, se dle názoru správního orgánu I. stupně dopustil správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.

Při určování výše uložené pokuty vzal správní orgán I. stupně v úvahu skutečnost, že k prokázanému porušení povinnosti došlo jednorázově u dvou zásilek, přičemž účastník řízení se stěžovateli omluvil a v případě jedné zásilky vrátil cenu za službu (polehčující okolnosti), jakožto i skutečnost, že k porušení poštovní povinnosti došlo i přes opakované upozornění stěžovatele, který nadto musel sám na porušení upozornit a požádat o zaslání zásilky na správnou poštu (přítěžující okolnosti).

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta v zákonem stanovené lhůtě rozklad, ve kterém zejména namítala, že nesouhlasí s právní kvalifikací skutku vymezeného ve výroku I. napadeného rozhodnutí coby správního deliktu dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách, neboť je přesvědčena, že nedodržení dispozice „uložit vždy“ u zásilky č. ██████████ není zacházením se zásilkou jiným způsobem, než takovým, který je součástí poskytování poštovní služby, a proto nenaplnuje objektivní stránku správního deliktu. Účastník řízení rovněž v rozkladu ocitoval pasáž z důvodové zprávy týkající se ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, dle které *„pokud byla odesílatelem provozovateli svěřena poštovní zásilka nebo poukázaná peněžní částka za účelem jejího dodání, pak provozovatel s ní může zacházet jen v rámci tohoto účelu. Není například možné, aby provozovatel poštovní zásilku dočasně použil pro svou potřebu, nebo aby peněžní částku využil k zisku úroků z jejich krátkodobého zapůjčení bance.“* a uvedl, že skutková podstata správního deliktu dle § 37 a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách zahrnuje výlučně takové zacházení s poštovní zásilkou, které zcela vybočuje z rámce poskytování poštovních služeb (např. svévolný prodej zásilky). Česká pošta sice nedodržela odesílatelem sjednanou dispozici „uložit vždy“, vrácením zásilky zpět odesílateli však neučinila nic, co by nebylo součástí poskytování poštovní služby.

Česká pošta dále v rozkladu uvedla, že pro naplnění skutkové správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách je nutné, aby došlo zároveň k porušení souladu se základními kvalitativními požadavky i s potřebami veřejnosti, a dále dodala, že k této interpretaci se přiklonil v rozhodnutí čj. ČTÚ-59 866/2013-603 i správní orgán. Ustanovení § 18 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, dle účastníka řízení ukládá povinnost České pošty umožnit uživatelům poštovních služeb využití dispozice „změna ukládací pošty“. Dle účastníka řízení není porušením tohoto ustanovení (a tedy porušením základních kvalitativních požadavků) každé jednotlivé vadné provedení dispozice. I pokud by tomu tak však bylo, je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, neboť správní orgán I. stupně v něm neuvádí, jakým způsobem bylo jednáním účastníka řízení zasaženo do potřeb veřejnosti.

S ohledem na výše uvedené námítky Česká pošta navrhla, aby předseda Rady Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura), a podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem.

Podle § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách platí, že o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady Úřadu, rozhoduje předseda Rady Úřadu (dále jako „*správní orgán II. stupně*“).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání, viz ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu.

Podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách se provozovatel dopustí správního deliktu tím, že zachází s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou v rozporu s § 7 odst. 1.

Podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách se držitel poštovní licence dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a).

Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách je držitel poštovní licence povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.

Ustanovení § 19 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále též jen „Vyhláška“) stanoví: „*Na základě písemné žádosti adresáta uplatněné u kterékoliv pošty se uloží poštovní zásilka nebo poukázaná peněžní částka k vyzvednutí u jiné adresátem zvolené provozovny. Na požádání je potvrzeno převzetí této žádosti.*“

Podle § 37a odst. 4 písm. c) zákona o poštovních službách se za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách uloží pokuta do 1.000.000 Kč.

Podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách se za správní delikt podle odstavce § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách uloží pokuta do 2.000.000 Kč.

Podle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách, „*právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“

Podle § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách, „*při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména k rozsahu takového jednání a jeho následkům.*“

Česká pošta je provozovatelem poštovních služeb ve smyslu § 2 písm. c) zákona o poštovních službách; proto na ni dopadají výše citovaná ustanovení zákona o poštovních službách.

Dále správní orgán II. stupně uvádí, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*nový zákon o přestupcích*“).

Podle § 2 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.*

Podle § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

Podle § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích platí, že *na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.*

Podle § 112 odst. 4 nového zákona o přestupcích platí, že *zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*

V souladu s obecně platnou zásadou, že trestnost činu se posuzuje, a trest se ukládá zásadně podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, jakožto i s výše citovanými ustanoveními nového zákona o přestupcích, rozhodoval tedy správní orgán II. stupně při vědomí skutečnosti, že pozdější právní úprava není pro účastníka řízení příznivější (po posouzení věci s ohledem na úpravu polehčujících okolností obsaženou v ustanovení § 39 nového zákona o přestupcích, jakožto i dalších ustanovení § 35 – 50 nového zákona o přestupcích, která by hypoteticky v některých případech mohly být hodnoceny jako příznivější pro pachatele správního deliktu, a za situace, kdy skutková podstata i výše pokuty za dané jednání nebyly nikterak měněny; vizte též níže v závěru odůvodnění výše uložené sankce na str. 13 tohoto rozhodnutí) stejně jako správní orgán I. stupně dle zákona o poštovních službách, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Vzhledem ke skutečnosti, že

pozdější právní úprava, respektive pozdější novely zákona o poštovních službách, neměly na znění dotčených ustanovení (tedy zejména ustanovení § 37a odst. 2 písm. e) a odst. 3 písm. a), jakožto i a § 37a odst. 4 písm. b) a c) zákona o poštovních službách) žádný vliv, posuzoval správní orgán II. stupně danou věc dle rozhodné právní úpravy ve znění účinném v době spáchání správního deliktu.

Po přezkoumání správního spisu a právním posouzení věci, s ohledem na rozklad účastníka řízení, správní orgán II. stupně konstatuje následující.

V řízení bylo ze spisového materiálu dostatečně prokázáno, že účastník řízení skutečně dne 13. 7. 2016 vrátil odesílateli doporučenou zásilku č. [REDAKCE] zpět po prvním neúspěšném pokusu o dodání, aniž by dodržel sjednané dispozice „uložit 7 dnů“ a „uložit vždy“. Rovněž bylo prokázáno, že v případě zásilky č. [REDAKCE] dne 19. 9. 2016 tuto uložil u pošty 250 02 Brandýs nad Labem (byl měl adresát řádně sjednanou coby úložní poštu 160 00 Praha 6). Ostatně ani sám účastník řízení nepopírá, že se tyto předmětné skutky takto staly.

Správní orgán II. stupně k **výroku I. napadeného rozhodnutí** konstatuje, že zásilka s podacím číslem [REDAKCE] obsahovala mj. dispozici „uložit vždy“, tedy, jak vyplývá ze znění mj. přílohy č. 1 poštovních podmínek základních poštovních služeb, i v případě, kdy je adresát na uvedené adrese neznámý nebo kdy se odstěhoval. Rovněž ani tuto skutečnost účastník řízení nepopírá. Účastník řízení však tvrdí, že nedodržení dispozice „uložit vždy“ u předmětné zásilky není zacházením se zásilkou jiným způsobem než takovým, který je součástí poskytování poštovní služby, a tudíž není v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, z čehož vyvozuje, že ani nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách. S tímto názorem se správní orgán II. stupně nemůže ztotožnit, a to z následujících důvodů.

S názorem účastníka řízení by se dalo souhlasit za předpokladu, že by snad protiprávní jednání účastníka řízení nevykazovalo určitou míru společenské škodlivosti ve vztahu k porušené povinnosti. V tomto případě však byla shledána nemalá míra společenské škodlivosti jednání účastníka řízení, když doporučenou zásilku se sjednanou dispozicí „uložit vždy“ po neúspěšném pokusu o doručení bez uložení na poštovní pobočce ihned vrátil odesílateli. Odesílatel přitom úmyslně zvolil pro případ neúspěšného pokusu o doručení uložení zásilky na poště v jakémkoliv případě, a to v dobré víře, že poštovní smlouva bude účastníkem řízení dodržena. Jak vyplývá z vyjádření odesílatele [REDAKCE] ze dne 28. 7. 2016 v reklamaci předmětné zásilky, odesílatel aktivně zjišťoval na pobočce České pošty, jaké dispozice má použít, aby byla zásilka v každém případě uložena, z čehož je patrné, že uložení zásilky v případě neúspěšného pokusu o dodání přikládal mimořádný význam. Účastník řízení však postupoval v přímém rozporu s podmínkami poštovní smlouvy, a tedy i v rozporu s obecným zájmem na řádném a spolehlivém poskytování poštovní služby. Adresát tak neměl ani teoretickou možnost dozvědět se, že mu byla zásilka doručována

a ani možnost vyzvednout si ji na poště, neboť i kdyby ji očekával a dotazoval se na ni, na poště nikdy vůbec uložena nebyla. Odepření této možnosti mohlo mít pro adresáta v závislosti na obsahu zásilky závažný dopad.

V důsledku protiprávního jednání účastníka řízení může v případě vadně poskytnuté poštovní služby vzniknout odesílateli, jakož i adresátu předmětné zásilky, škoda, a to v příčinné souvislosti s vadně poskytnutou poštovní službou, avšak bez možnosti kompenzace, jelikož odpovědnost účastníka řízení za škodu je omezena toliko na škodu vzniklou v souvislosti s poskytováním poštovních služeb. V těchto případech je zcela evidentní veřejný zájem na striktním dodržování povinností účastníka řízení vyplývajících z uzavřené poštovní smlouvy (což se zdaleka netýká jen tzv. úředních zásilek).

Z hlediska posuzování naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách je třeba v každém jednotlivém případě vycházet z povahy, vlastností a cíle té které konkrétní poštovní služby (a nikoliv jakési obecné kategorie „poštovní služba“). Postup účastníka řízení, který v projednávaném případě doporučenou zásilku s dispozicí „uložit vždy“ v přímém rozporu s uvedenou dispozicí neuložil na pobočce a obratem vrátil odesílateli, jistě nemůže být nakládáním se zásilkou „způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby“.

Správní orgán II. stupně si dále stran naplnění materiální stránky správního deliktu dovoluje citovat názor Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 9. 9. 2012, sp. zn. 9 As 34/2012, kde je uvedeno že: „[v] zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost [ne]dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). (...) Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce“. Jinými slovy, již samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu zakládá (vyvratitelnou) domněnku, že jednání, které tuto skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, vykazuje jistou míru společenské škodlivosti.

Správní orgán II. stupně tak uzavírá, že se shoduje s názorem správního orgánu I. stupně, že účastník řízení vrácením zásilky č. [REDAKCE] bez dodržení sjednaných ukládacích dispozic postupoval v přímém hrubém rozporu s poštovní smlouvou a porušil tak i svou povinnost provozovatele poštovních služeb zacházet s poštovní zásilkou jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, čímž zacházel s poštovní zásilkou v rozporu s § 7 odst. 1 a svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách.

S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán II. stupně **výrok I. napadeného rozhodnutí potvrdil.**

K **výroku II. napadeného rozhodnutí** pak správní orgán II. stupně uvádí, že účastník je držitelem poštovní licence, a to na základě rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-562/2013-610/IV. vyř. ze dne 22. 2. 2013. Účastník je tak v souladu s § 21 odst. 2 zákona o poštovních službách povinen poskytovat základní poštovní služby. Na poskytování základních poštovních služeb jsou zákonem kladené určité požadavky, kterých cílem je zabezpečit především rychlost, spolehlivost a pravidelnost základních služeb, dostatečnou hustotu obslužných míst zajišťujících poštovní podání, jakož i nezbytnou úroveň informovanosti uživatelů o způsobu zajištění základních služeb. Konkrétní vymezení základních kvalitativních požadavků obsahuje vyhláška č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování. Část třetí uvedené vyhlášky mezi základní kvalitativní požadavky řadí mimo jiné i možnost změny ukládací pošty. Na základě žádosti adresáta se uloží poštovní zásilka k vyzvednutí u jiné adresátem zvolené provozovny. Této žádosti nemusí být vyhověno v případech, pokud by požadovaná změna ukládací pošty byla spojena s neúměrnými komplikacemi, nebo pokud by vzhledem k okolnostem nebylo možné jednoznačně identifikovat poštovní zásilky a poukázané peněžní částky, jichž se žádost týká (§ 18 odst. 3 uvedené vyhlášky).

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení v případě zásilky č. [REDAKCE] uložil tuto zásilku dne 19. 9. 2016 na ukládací poštu 250 02 Brandýs nad Labem-Stará Boleslav 2, byť adresát, pan Jiří Hovorka, si dne 30. 12. 2015 sjednal s účastníkem řízení ukládání zásilek na poště 160 00 Praha 6. Tyto skutečnosti považuje správní orgán II. stupně za prokázané a nesporné, přičemž i účastník správnost sám toto v průběhu řízení nijak nepopírá.

Ze znění zákona o poštovních službách (jakož i navazujících předpisů) vyplývá, že cílem právní úpravy je kromě jiného zabezpečit poskytování základních služeb v určité stanovené kvalitě, která je v souladu s potřebami veřejnosti. Jak již bylo uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou to právě základní kvalitativní požadavky, které blíže vymezují potřeby veřejnosti. Dle § 18 vyhl. č. 464/2012 Sb. je pak takovým kvalitativním požadavkem i možnost adresáta změnit si poštu, kde bude jeho zásilka uložena.

Z předmětného ustanovení („na základě písemné žádosti adresáta uplatněné u kterékoliv pošty se uloží poštovní zásilka nebo poukázaná peněžní částka k vyzvednutí u jiné adresátem zvolené provozovny“) plyne, že k naplnění vyžadované kvality dochází až v momentě, kdy na základě žádosti dojde ke skutečné změně ukládací pošty, nikoliv již v momentu, kdy poskytovatel poštovních služeb umožní adresátovi o změnu zažádat. Účelem právní úpravy je totižto garantovat určitou faktickou jakost základních služeb, ne pouze vytvořit iluzi o její existenci. Výklad obsahu zákonné povinnosti způsobem, jak jej podává účastník řízení v rozkladu, není schopen cíl právní normy naplnit. Naopak, vznikl by zde prostor pro vyhýbání se právní povinnosti, když dle názoru účastníka řízení postačuje umožnění adresátovi o změnu odkládací pošty zažádat, a to bez ohledu na to, zda bude tato žádost zpracována.

Nad rámec již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2012, sp. zn. 9 As 34/2012, dle něhož již samotné naplnění skutkové podstaty správního deliktu zakládá domněnku, že jednání, které tuto skutkovou podstatu správního deliktu naplňuje, vykazuje jistou míru společenské škodlivosti, správní orgán II. stupně dále konstatuje, že v daném případě má za prokázané, že jednání účastníka bylo nepochybně společensky škodlivé, když neprovedením změny ukládací pošty došlo k poškození zájmu a potřeb veřejnosti na poskytování služeb v určité zákonem předepsané jakosti (a zároveň byla tímto jednáním ohrožena a porušena práva adresáta). Byť správní orgán I. stupně tuto zřejmou skutečnost, že účastník řízení svým jednáním postupoval i v rozporu s potřebami veřejnosti, výslovně neuvedl v napadeném rozhodnutí, správní orgán II. stupně souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně a uzavírá, že jednáním účastníka řízení, který neprovedl změnu ukládací pošty, aniž by k tomu měl zákonný důvod, došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.

Správní orgán II. stupně nicméně připouští, že správní orgán I. stupně ve výroku II. napadeného rozhodnutí neuvedl, které konkrétní ustanovení vyhlášky účastník řízení svým jednáním porušil (byť příslušné ustanovení § 18 Vyhlášky uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pouze výroková část rozhodnutí je přitom závazná a schopná nabýt právní moci a vykonatelnosti. Z formálního hlediska je tedy výrok II. napadeného rozhodnutí vadný z důvodu neobsažení informace, který konkrétní kvalitativní požadavek nebyl držitelem poštovní licence při poskytování základní služby dodržen. Vzhledem k tomu, že správní orgán II. stupně nemá s ohledem na odůvodnění předmětného rozhodnutí žádné pochybnosti o tom, v čem konkrétně správní orgán I. stupně spatřoval nesplnění povinnosti ze strany účastníka, přičemž s tímto právním hodnocením se ztotožnil, nebylo třeba napadené rozhodnutí rušit a vracet správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, ale v zájmu hospodárnosti jej bylo možné správním orgánem II. stupně o tuto chybějící informaci postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu doplnit. Správní orgán II. stupně proto

ve smyslu uvedeného změnil výrok II. napadeného rozhodnutí tak, že jej doplnil o ustanovení § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 464/2012 Sb.

Pokud jde výrok III. týkající se uložené pokuty, správní orgán I. stupně ji uložil v souladu s § 37b odst. 2 ZoPS ve spojení s § 37a odst. 4 písm. b) téhož zákona a náležitě ji odůvodnil. Přihlédl jak k rozsahu pochybení účastníka (prokazatelné porušení právní povinnosti bylo zjištěno toliko jednorázově u dvou doporučených zásilek), jakožto i ke skutečnosti, že se účastník řízení stěžovateli za pochybení omluvil a v případě zásilky č. ██████████ vrátil odesílateli cenu za sjednanou službu, coby k okolnostem polehčujícího rázu. Správní orgán I. stupně naopak hodnotil jako okolnost přitěžující, že k porušování poštovní povinnosti docházelo i přes opakovaná upozornění stěžovatele a že tento sám musel na porušení povinnosti upozornit a žádat o zaslání zásilky na správnou ukládací poštu.

Správní orgán II. stupně nicméně dodává, že v daném případě bylo spácháno více správních deliktů (různých skutkových podstat), které jsou projednávány ve společném řízení, konkrétně dva, takže musí dojít k uložení úhrnného trestu (pokuty), analogicky též ve smyslu § 43 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník – dále jen „trestní zákoník“ („*Odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný; ...*“). Tento aspekt projednávané věci měl správní orgán I. stupně posoudit též jakožto přitěžující okolnost (obdobně § 42 písm. m) a n) trestního zákoníku).

Správní orgán II. stupně konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když dle absorpční zásady uložil pokutu dle ustanovení § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách, tedy podle sazby za delikt nejpřísněji trestný (s nejvyšší maximální teoreticky možnou sazbou výše pokuty). Správní orgán II. stupně dospěl k názoru, že by správní orgán I. stupně nepřihlédl ke skutečnosti, že účastník řízení spáchal více správních deliktů, jako k okolnosti přitěžujícího charakteru, konkrétní výše správním orgánem I. stupně uložené pokuty odpovídající 0,25 % maximálně možné výše pokuty přesto představuje dostatečný a plně adekvátní sankčně – prevenční nástroj pro daný případ (a ve vztahu k ekonomické síle účastníka ani rozhodně není nikterak likvidační, ba se naopak jedná o výši spíše symbolickou). Výši uložené pokuty tak správní orgán II. stupně považuje za naprosto přiměřenou okolnostem projednávaného případu. Správní orgán I. stupně nicméně pochybil v pojmosloví, když ve výroku III. opomněl uvést, že ukládá *úhrnnou* pokutu. Uvedená vada se proto rozhodnutím o rozkladu napravuje tak, že ve výroku III. napadeného rozhodnutí se dle uložené sankce doplňuje o slovo „úhrnná“ na formulaci „*ukládá úhrnná pokuta*“.

Závěrem správní orgán II. stupně uvádí, že si je vědom skutečnosti, že z ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích vyplývá, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti uvedeného zákona

vždy použijí „nová“ ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, jsou-li pro pachatele výhodnější. Ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu obsažená v novém zákoně o přestupcích (§ 35 a násl.) se tak aplikují vždy, jsou-li pro pachatele (z hlediska výsledku v konkrétním případě) příznivější než dříve platná ustanovení o určení druhu a výměry sankce, a to i v situaci, kdy v ostatním je věc posuzována podle právní úpravy dřívější. Tedy i v situaci, kdy je odpovědnost pachatele posuzována dle právní úpravy účinné v době spáchání činu, lze v souladu s novými pravidly pro určení druhu a výměry správního trestu hypoteticky například namísto pokuty uložit napomenutí či např. podmíněně upustit od uložení trestu (sankce), jsou-li pro to splněny předpoklady stanovené v novém zákoně o přestupcích. Nově je tak při posuzování příznivosti právní úpravy nezbytné vždy srovnávat právní úpravu účinnou v době spáchání činu (jako celek), právní úpravu pozdější (jako celek) a nadto ještě právní úpravu účinnou v době spáchání činu doplněnou o nová ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, a věc pak bude posouzena podle té z uvedených variant, která pachateli přinese nejpříznivější výsledek (pokud je výsledek stejný, aplikuje se právní úprava účinná v době spáchání činu).

Správní orgán II. stupně ovšem po posouzení všech okolností daného případu konstatuje, že v daném případě nepřipadá v úvahu aplikace institutu mimořádného snížení výměry pokuty, neboť zákon o poštovních službách neobsahuje minimální dolní hranici (a logicky tedy není možné snížit pokutu pod 0 Kč). Obdobně v daném případě nelze uvažovat ani o napomenutí dle ustanovení § 35, resp. § 45, neboť z intenzity protiprávního jednání účastníka řízení je dle názoru správního orgánu II. stupně zřejmé, že tato přesahuje míru závažnosti, kde by jako trest postačovalo pouhé napomenutí. Závěrem správní orgán II. stupně dodává, že i podle předchozí právní úpravy je správní orgán při určení výše sankce povinen důkladně posoudit a zohlednit veškeré okolnosti spáchaného správního deliktu, proto ani úprava v novém zákoně o přestupcích (konkrétně v jeho ustanoveních § 37 - 39) není pro pachatele příznivější, když tato ustanovení toliko některé z okolností výslovně uvádějí v demonstrativním výčtu uvedeném slovem „zejména“ (což však nijak nevylučuje povinnost správního orgánu veškeré z těchto okolností uvedených výslovně v demonstrativním výčtu důkladně posoudit a zvážit i v případě aplikace předcházející právní úpravy). Z výše uvedených důvodů správní orgán II. stupně uzavírá, že v projednávaném případě právní úprava obsažená v novém zákoně o přestupcích není pro účastníka řízení v ničem příznivější.

Uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení paušální částkou 1.000 Kč ve výroku IV. napadeného rozhodnutí je v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., podle které paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč, proto nelze, než výrok IV. napadeného rozhodnutí coby správný potvrdit.

Ze všech shora uvedených důvodů bylo podle § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách o rozkladu účastníka řízení rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu